

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

Suđenje su pratile Veselinka Kastratović i Vlatka Jančić, monitorice Centra z mir, nenasilje i ljudska prava, Osijek.

Suđenje su još pratili predstavnici OSCE-a, novinari, obitelj i prijatelji optuženika.

Izveštaji: Veselinka Kastratović, monitorica Centra z mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

7. svibnja 2008. godine – otvaranje glavne rasprave, dokazni postupak

Predsjednik Vijeća je objavio predmet glavne rasprave. Utvrđeno je da je rješenjem Izvanraspravnog vijeća Županijskog suda u Osijeku postupak razdvojen u odnosu na opt. Boška Surlu.

Čitanje optužnice

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka pročitao je optužnicu ŽDO-a iz Osijeka, br. K-DO-38/2007, od 14. siječnja 2008. godine.

Izjašnjavanje o krivnji

Optuženik je rekao da se ne smatra krivim.

Dokazni postupak

Branitelj optuženoga, odvjetnik Igor Plavšić i optuženi B. Surla su se složili sa dokaznim prijedlozima zastupnika optužbe.

Dokazni postupak započeo je ispitivanjem svjedoka.

Svjedok Branislav Knežević

Svjedok je rekao da ostaje kod svojih iskaza danih u istrazi dana 13. srpnja 2007. godine i 28. rujna 2007. godine.

U istrazi, dana 13. srpnja 2007. godine svjedok je rekao je da je prije rata radio kao vozač kamiona. Nakon početka rata kamion je ostao kod njega, bio je zadužen za potrebe civilne zaštite prevoziti robu. U srpnju 1991. godine u Tenje je dovezao mekinje iz Srbije. Mekinje su nestale, nakon čega je bio pritvoren u zatvoru u Tenji, u kinodvorani. U zatvoru je vidio 10 ili 12 Hrvata, sjeća se Marije Cerenko. Iz zatvora ga je pustio Jovan Rebrača, zapovjednik sela. Nakon par dana svjedok je bio u Silašu. Kod benzinske crpke je vidio svoj kamion. Pored kamiona su bili Božo Vidaković, Milan Macakanja, dvije osobe imenom Savo i Jovo, svi su bili naoružani. Od ljudi koji su bili na benzinskoj crpki čuo je da su u kamionu civili. Na pitanje, kamo voze civile, Božo Vidaković odgovorio da se to svjedoka ne tiče. Nekoliko dana poslije, Željko Sarkić je rekao svjedoku da je te ljude iz zatvora odvezao Milan Macakanja i da su ti ljudi ubijeni.

U istrazi dana 28. rujna 2007. godine svjedok je rekao da mu je u srpnju 1991. godine Božo Vidaković rekao da se javi u Štab TO gdje je zatekao Jovana Rebraču, Božu Vidakovića, Žarka Čubrila i Milana Macakanju. Božo Vidaković mu je rekao da odveze kamion do kinodvorane, gdje je bio zatvor. Rekao mu je da će zatvorene Hrvate kamionom odvesti u zatvor u Silaš. Dovezao je kamion do kinodvorane, potom je otišao po sok. Zatvorenici su u kamion ulazili ruku vezanih bijelom špagom. Pored kamiona su stajali Božo Vidaković, Milan Macakanja, Žarko Čubrilo i Savo Jovanović. Nakon što su zatvorenici ušli u kamion Božo Vidaković je rekao svjedoku da vozi u Silaš. Svjedok je kamion dovezao u dvorište Osnovne škole u Silašu. Žarko Čubrilo i Božo Vidaković su otišli u Štab TO Silaša.

Milan Macakanja je rekao da će ti ljudi biti odvezeni u Bobotu i tamo ubijeni. Svjedok je rekao Milanu Macakanji da u tome ne želi sudjelovati, da neće voziti kamion. Milan Macakanja, Žarko Čubirilo, Božo Vidaković i Savo Jovanović su odvezli kamion sa zatvorenicama u smjeru Bobote. Kamionom je upravljao Milan Macakanja. Svjedok se vratio u Tenju. Sljedećeg dana od Milana Macakanje je čuo da su zatvorenici kod Bobote ubijeni. Svjedok se sjeća da su u kamionu bili Marija Cerenko, Prodanović, Ana Horvat, prija Milana Macakanje i drugi. Osobno je vidio kad je u kamion ispred kinodvorane ulazila Marija Cerenko. Rekao je da je zatvor bio u nadležnosti Stanice Milicije Tenja. Zapovjednik Milicije bio je Branko Grković. Svjedoka je o mekinjama ispitivao Boško Surla.

Na današnjoj raspravi svjedok je ostao kod iskaza danih u istrazi. Na upit branitelja optuženika svjedok iskazuje da nije vidio da je opt. Boško Surla tukao zatvorenike prilikom njihova ulaska u kamion, nije vidio da je nekoga od zatvorenika odvodio iz zatvora u kamion, nije ga vidio u blizini.
Svjedok Branko Stjepanović

Svjedok je ostao je kod iskaza danog u istrazi dana 9. svibnja 2007. godine
U istrazi je svjedok rekao da je do 23. lipnja 1991. godine bio djelatnik SUP-a Osijek. U Tenji, gdje je živio, priključio se Miliciji Krajine, radio je u Tenji. Zapovjednik Stanice milicije Tenja bio je Branko Grković. Zamjenik zapovjednika bio je Boško Surla. Svjedok je bio nazočan kad je Branko Grković pričao djelatnicima Milicije Tenja kako je Darko Radivoj iz puške ubio Stevu Bačića. Nije obavljen uviđaj, niti je to ubojstvo bilo evidentirano. Svjedok je bio nazočan kada je Darko Radivoj iz puške ubio pripadnika ZNG-a koga su vozili u Borovo. Svjedok je ubojstvo prijavio Jovanu Rebrači i Branku Grkoviću, ali do mirne reintegracije Darko Radivoj za ubojstvo nije kazneno gonjen. Svjedok je vidio kad je Božo Vidaković vodio Petra i Katu Štefanac prema crvenom kombiju. Božo Vidaković je bio naoružan automatskom puškom. Svjedok je pitao kamo vodi Petra i Katu Štefanac, na što je Božo Vidaković odgovorio da ih vodi na saslušanje. Uspio je spriječiti odvođenje Petra i Kate Štefanac. Nakon što je na području Tenje ubijeno više Hrvata, predložio je da se Hrvate deportira iz Tenje. Iz Tenje je deportirano 90-ak stanovnika. Svjedok zna da je u prostorijama pored kino dvorane u Tenji bio zatvor u koji su dovođeni Hrvati, stanovnici Tenje. Dovedili su ih i čuvali pripadnici TO Tenja, Božo Vidaković, zvani „ustaša“, i Stevo Radaković. Među zatvorenicama bio je Zdravko Meter, te Nađ koji je ubijen, ali svjedok ne zna tko ga je ubio.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je u Miliciji SAO Krajine počeo raditi šest mjeseci kasnije, „sigurno poslije srpnja 1991. godine“, ne zna kada je Stanica Milicije Tenja počela sa radom. Zaduženja Milicije su bila privođenje osoba koje nisu željele ići na stažu, privođenje osoba koje su se na straži napile. Ovlaštenja su bila mala. Rekao je da su pripadnici Milicije imali pravo ispitivati zarobljenike, ali su to vrlo malo činili. Milicija je imala plave odore. Svjedok nema saznanja je li o radu policije vođena evidencija.

U kino dvorani je bio zatvor u koji su pripadnici TO Tenja dovodili osobe. Pripadnici Milicije nisu čuvali taj zatvor. U odnosu na zgradu Milicije kino dvorana se nalazila na udaljenosti od 30 metara. Nije mu poznato koliko je osoba, odnosno grupa ljudi, bilo zatvoreno u kinodvorani. Rekao je da su pripadnici TO inscenirali bijeg Mate Nađa iz zatvora i ubili ga. Tu nisu bili nazočni milicajci.

Osobe koje su narušavale javni red i mir Milicija je dovodila u „pušnicu“. Kao pripadnik Milicije od zarobljavanja je spasio bračni par Štefanac. Pomogao je i Rozaliji Varga i njezinu bratu Dragecu, ali ne zna odakle ih je „izvukao“.

Za opt. Boška Surlu svjedok je rekao da ga poznaje kao radnog kolegu iz SUP-a Osijek. Optuženik je postao zamjenik komandira Stanice Milicije u Tenji kasnije. Ne sjeća se je li opt. Boško Surla bio u Miliciji Tenja kad je on pristupio Miliciji Tenja. Po svjedokovim saznanjima opt. Boško Surla kao djelatnik Milicije Tenja radio je na predmetima vezanim za krađe, misli da je sprječavao uhićenje

osoba nesrpske nacionalnosti, da je obilazio Hrvate koji su ostali živjeti u Tenji, pitao ih imaju li nekakvih problema.

Svjedok Pilip Dragičević

Svjedok je ostao je kod svog iskaza danog tijekom istrage dana 3. svibnja 2007. godine. Živi u Silašu. *Tijekom istrage je rekao da je u ljeto 1991. godine u dvorištu osnovne škole je vidio parkiran kamion. U kamionu su bile osobe koje su tražile vodu, ali su Milan Macakanja, ili Božo Vidaković, zaprijetili da će ubiti svakoga tko „ustašama“ pokuša dati čistu vodu, da im mogu dati toplu ili slanu vodu. Božo Vidaković i Milan Macakanja bili su naoružani automatskim puškama. Vidio je „da je situacija ozbiljna, pa je otišao s tog mjesta, ali je prije svog odlaska čuo da neki ženski glas zapomaže iz kamiona i traži vodu“. Kasnije je čuo da je kamion odvezen iz Silaša u smjeru Bobote, ne zna što se sa ljudima iz kamiona dogodilo.*

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da kod kamiona u dvorištu osnovne škole, gdje su bili Božo Vidaković i Milan Macakanja, nije vidio opt. Boška Surlu.

Svjedok Stanko Karajica

Svjedok je ostao je kod svog iskaza danog u istrazi dana 4. svibnja 2007. godine *kada je opisao odvoženje osoba iz zatvora u blizini Stanice Milicije u Tenji. Civili su ulazili u vozilo (kombi) Milana Macakanje. U blizini vozila stajali su neki pripadnici Milicije, ne sjeća se tko je bio. Dok je u kombi ulazila Anuška Horvat, Milan Macakanja ju je udarao pendrekom.*

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da prilikom odvođenja zatvorenika iz zatvora u kombi nije vidio opt. Boška Surlu.

Svjedokinja – oštećenica Rozalija Varga

Svjedokinja je dala je iskaz u istrazi dana 3. prosinca 2007. godine, *kada je opisala je napad i osvajanje farme Orlovnjak od strane pripadnika JNA i TO Tenja.*

Svjedokinja je bila zatočena zajedno sa Gospavom Ivić, Ivankom Krajina i Matom Krajinom. Svi su prevezeni u Štab TO u Tenji. Zatvor je bio u staroj školi. U zatvoru je našla sina Miroslava Vargu, Franju Cirakija, Ivicu Lovrića i Ivana Vadjlu. Sin, Miroslav Varga je bio istučen po cijelom tijelu, imao je ozljede po glavi, u predjelu desnog oka. Franjo Ciraki i Ivica Lovrić imali su lisičine na rukama, Ivanu Vadjli ruke su bile vezane špagom. Na Franji Cirakiju, Ivici Lovriću i Ivanu Vadjli svjedokinja nije vidjela ozljede, ali su oni rekli da su bili tučeni. Tijekom noći čuvao ih je pokojni Luka Malidža koga je svjedokinja poznavala, radio je kao traktorista na Orlovnjaku. Bio je odjeven u civilnu odjeću, dao im je da piju vode.

Dana 7. listopada 1991. godine nepoznate muške osobe u civilu, naoružane puškama, izvodile su iz zatvora jednog po jednog Franju Cirakija, Ivicu Lovrića i Ivana Vadjlu. Miroslav Varga je ostao sa svjedokinjom i drugim civilima. Svjedokinju i ostale civile s Orlovnjaka su odvezli u kuću svjedokinjine strine u ulici V. Nazora. Sin, Miroslav Varga je ostao u zatvoru u staroj školi. Od tada nema saznanja o njegovoj sudbini.

Na današnjoj raspravi svjedokinja je rekla da o opt. Bošku Surlu nema što svjedočiti, jedino bi ga molila da kaže gdje je njezin sin Miroslav Varga.

Svjedok – oštećenik Mato Krajina

Svjedok je ostao je kod svog iskaza danog tijekom istrage dana 22. listopada 2007. godine. Tada je rekao da je bio zatočen nakon pada Orlovnjaka. U zatočeništvu je bio tučen od Arkanovih ljudi, Željko Ražnatović Arkan osobno ga je tukao. Tukli su ga i pripadnici Milicije.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je Orlovnjak pao dana 6. listopada 1991. godine u 11.00 sati, svjedok je zarobljen kao civil. Odveli su ih „dobrovoljci iz Tenje“ u Štab. Tu su zadržani od 6.00 do 18.00 sati, kad ih je Milicija odvezla u staru školu u parku, u zatvor. Milicajci su ih maltretirali do jutra, vrijeđali, tukli. Milicajci su bili u plavim odorama. Uz Arkana svjedoka i ostale zarobljene civile tuli su Tenjci, milicajci. Sa civilima u zatvoru su bili zatočeni i pripadnici ZNG-a. Pred jutro milicajci iz Tenje su odveli jednog po jednog pripadnika ZNG-a. Svjedoka je iz zatvora pustio Branko Stjepanović.

Opt. Boško Surla, koga zna od ranije kao policajca, ga nije tukao oružjem, nije mu prijetio nožem, niti oružjem.

2. lipnja 2008. godine - nastavak dokaznog postupka

Svjedokinja - oštećenica Ivka Trajković

Svjedokinja – oštećenica je ostala kod iskaza iz istrage od 15. lipnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da je njezina majka Marija Cerenko u kritično vrijeme ostala u svojoj kući u Tenji. Svjedokinja nema spoznaja što se sa majkom dogodilo. Čula je da je majka bila u zatvoru. Državnom odvjetništvu je predala fotografiju na kojoj je prepoznala Simu Bekića s puškom, i svoju majku. Posmrtni ostaci Marije Cerenko do danas nisu pronađeni. U kritično vrijeme Marija Cerenko je imala 70 godina.

Svjedokinja - oštećenica Vera Perković

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 18. lipnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da je 1991. godine živjela sa majkom u Tenji. Svake noći su zbog straha mijenjale prenoćište. Majka je 1991. godine imala 64 godine. Posmrtni ostaci svjedokinjine majke do danas nisu pronađeni.

Svjedokinja - oštećenica Iva Krajina

Svjedokinja je ostala kod svog iskaza iz istrage od 4. prosinca 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da su kritične zgode, kad su srpske snage došle na farmu Orlovnjak, njoj i suprugu Mati rekli da iziđu iz kuće, ili će u kuću baciti bombu.

Ispitivali su je „Vidić i Dujan“, tukli su je neki „balavci“, među njima jedan visoki muškarac s kokardom na kapi. Ne sjeća da ju je tijekom boravka u zatvoru, u staroj školi, ispitivao ili tukao opt. Boško Surla.

Svjedok oštećenik Ilija Lovrić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 4. prosinca 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekao da opt. Boška Surlu ne poznaje. Do rata je živio u Antunovcu. Dana 5. listopada 1991. godine zadnji put je vidio sina Ivicu. Sin je otišao 6. listopada 1991. godine na položaj HV. Istoga dana je zarobljen na farmi Orlovnjak i odveden je u zatvor u staroj školi u Tenji. Ivica Lovrić u vrijeme zarobljavanja je imao 18 godina. Svjedok je pokazao fotografiju i pitao optuženika je li vidio njegova sina u Tenji. Optuženik je rekao da ne poznaje osobu s fotografije.

Svjedok je rekao da je od osobe koja sada živi u Beogradu, a rodom je iz Antunovca, čuo da je njegov sin zarobljen doveden u Tenju. Do danas nisu nađeni njegovi posmrtni ostatci.

Svjedokinja - oštećenica Eva Ciraki

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 3. prosinca 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da je majka Ivice Cirakija, pripadnika 106. brigade. Sin je zarobljen i odveden u zatvor u staroj školi u Tenji. Do danas nisu nađeni posmrtni ostatci Ivice Cirakija.

Svjedokinja - oštećenica Manda Vadjla

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 3. prosinca 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da ne poznaje optuženika. Njezin suprug Ivan Vadjla bio je pripadnik 106. brigade. Dana 6. listopada 1991. godine vidjela ga je zadnji put. Toga dana je zarobljen na Orlovnjaku.

Svjedok oštećenik Zvonko Penić

Svjedok je ostao je kod iskaza iz istrage od 18. lipnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekao da su njegovi roditelji ostali živjeti u Tenji. Čuo je da su roditelji vezani žicom i odvedeni u zatvor, nakon toga u Silaš. Nakon toga su odvezeni između Bobote i aerodroma Klise i ubijeni. Rekao je da bi o sudbini njegovih roditelja „mogao znati Bekić“. Svjedok je rekao da se na fotografiji vidi njegov otac kako sjedi. Roditelji su bili rođeni 1928. godine. Roditelji nisu imali nikakve veze s HV i MUP-om RH.

Svjedokinja - oštećenica Marija Medved

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 18. lipnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da je sa suprugom Josipom Medvedom živjela u Tenji. Suprug je rođen 1935. godine, po zanimanju je bio poštari. Nije bio angažiran u HV ili MUP-u RH. Čula je da je suprug ubijen. Do danas nisu nađeni posmrtni ostatci Josipa Medveda. Svjedokinja je iz Tenje protjerana na Uskrs 1992. godine.

Svjedokinja - oštećenica Julijana Prodanović

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 18. lipnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da je sa suprugom Josipom i djecom živjela u Tenji. Suprug je ostao na Orlovnjaku. Čula je da je zarobljen i da je doveden u zatvor u Tenji. Rekla je da se na fotografiji vidi njezin suprug i Marija Cerenko kako hodaju jedno uz drugo. Do danas posmrtni ostaci Josipa Prodanovića nisu pronađeni.

Svjedokinja - oštećenica Lucija Valentić

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 10. srpnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da sa sinom i suprugom Vladom živjela u Tenji. Dana 1. srpnja 1991. godine ona i sin su otišli iz Tenje. Suprug Vlado Valentić je ostao u Tenji. Rođen je 1931. godine. Nije bio angažiran u HV ili MUP-u RH. Do danas nisu pronađeni posmrtni ostatci Vlade Valentića.

Svjedok oštećenik Josip Valentić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 10. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je iz Tenje izišao 1. srpnja 1991. godine. U kući u Tenji ostao je njegov otac Vlado Valentić. O sudbini oca dugo nije imao nikakvih spoznaja. Od susjeda, sada pokojnog Pere Štefanca, koji je iz Tenje izišao za Uskrs 1992. godine, čuo je da je otac bio sa svojim bratom Ivanom Valentićem zatvoren u kino - dvorani u Tenji. Pero Štefanac je to čuo od Mate Mikulaša koji mu je rekao da su Vlado i Ivan Valentić bili jako pretučeni, i „da su u takvom stanju da im je bolje da umru“. Svjedok je kasnije čuo da su otac i stric sa drugim zatočenim osobama odvedeni u smjeru Silaša i da su ubijeni. Posmrtni ostatci Vlade Valentića do danas nisu pronađeni.

Svjedokinja - oštećenica Katica Milas

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 10. srpnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da su u Tenji živjeli njezini roditelji i brat. Otac Vlado Valentić ostao je dana 1. srpnja 1991. godine u kući u Tenji. Svjedokinja je čula da je otac bio u zatvoru.

Svjedokinja - oštećenica Dragica Valentić

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 10. srpnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekla da je živjela u Tenji sa suprugom Ivanom Valentićem. Jednoga dana suprug je išao kositi travu. Nije se duže vratio u kuću pa je svjedokinja krenula tražiti ga. Vidjela je odloženu kosu, supruga nije vidjela. Čula je da je suprug zatvoren. Ivan Valentić rođen je 1928. godine. Svjedokinja je iz Tenje otišla na Uskrs 1992. godine. Ne poznaje opt. Boška Surlu.

Svjedok oštećenik Vlado Valentić

Svjedok je ostao je kod iskaza iz istrage od 10. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je iz Tenje otišao 1. srpnja 1991. godine. U Tenji su ostali njegovi roditelji. S roditeljima nije imao kontakta sve do Uskrsa 1992. godine kada je majka protjerana iz Tenje. Tada je od majke čuo da je njegov otac, Ivan Valentić, tri ili četiri dana nakon njegova odlaska, kosio travu ispred kuće na ulici. Majka je vidjela da je kosa obješena uz drvo, da oca nema. Od Zdenka Miloševića je čuo da je otac bio zatvoren u kino - dvorani u Tenji, da je bio pretučen, sav krvav. Zdenko Milošević mu je ponudio pomoć u razmjeni, tako da svjedok i njegov brat dođu do ulaza u Tenju s bijelom zastavom. „Na to, zbog sumnje u poštene namjere, nisu pristali“. Posmrtni ostaci Ivana Valentića do danas nisu pronađeni.

Svjedok je rekao da mu je, sada pokojni, Ivan Dujak, koji je u vrijeme 1991. godine bio u Tenji, „pričao da je Boško Surla osobno ispitivao Franju Cirakija iz Orlovnjaka kojega se danas također vodi među nestalim osobama“.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je prije pet godina od Ivana Dujaka čuo da je ispitivanju Franje Cirakija bio nazočan i Branko Sjepanović.

Svjedokinja - oštećenica Kata Pejaković

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 10. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekla da nema neposrednih saznanja o smrtnom stradanju svoje majke Pere Mamić koja je ostala živjeti u Tenji. Svjedokinja je sa sestrom otišla iz Tenje. Jedna susjeda joj je rekla da su neke osobe odvele njezinu majku i da joj se od tada gubi trag. Svjedokinja je čula da je majka bila zatvorena sa Vladom Valentićem u pušnici nekog Vase u Tenji. Nakon 2 – 3 mjeseca svjedokinjina

sestra je, preko jednog slovenskog novinara koji je odlazio u Tenju, doznala da je majka zatvorena u kinodvorani u Tenji, te da je novinar razgovarao sa majkom. Tijekom razgovora majka je plakala, rekla je da joj trebaju krema i kapi za oči, jer je imala jedno stakleno oko. Svjedokinja je nabavila lijekove. Od toga novinara, nakon što se vratio iz Tenje, čula je da je majka umrla. Svjedokinja je nakon toga otišla u Njemačku. Na njemačkoj televiziji je vidjela jedno izvješće iz Tenje, na snimku je vidjela nekoliko tijela ubijenih osoba. Tijela su ležala na zemlji. Među tim tijelima bilo je i tijelo njezine majke.

Svjedok oštećenik Drago Balog

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 27. rujna 2007. godine.

U istrazi je rekao da se dana 6. listopada 1991. godine zatekao na farmi Orlovnjak. Toga dana farmu su napali ondašnja JNA i pripadnici paravojnih postrojbi. Svjedok je zarobljen zajedno sa više civila, te nekim pripadnicima ZNG-a. Odveden je u zatvor u staroj školi u Tenji. „Tamo ih je kao zatočenike čuvao Surla Boško kao pripadnik tamošnje milicije. Bio je odjeven u plavu policijsku odoru i bio je naoružan pištoljem“. Svjedok je rekao da zna da je zapovjednik policije bio Branko Grković. Nema saznanja što je bilo nakon njegovog izlaska iz zatvora sa osobama koje su ostale u školi. Svjedok je rekao da zna da Miroslav Varga, Franjo Ciraki, Lovrić iz Antunovca i sin Miška Varge nikada nisu pronađeni. Svjedok je nakon puštanja iz zatvora morao ići raditi u radni vod.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da osobno poznaje opt. Boška Surlu, da su prije rata zajedno kuglali. Svjedok je bio u zatvoru 1 dan. Rekao je da ga opt. Boško Surla nije ni tukao ni maltretirao, čuvao ga je.

Svjedokinja - oštećenica Ana Bertanjoli

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 24. rujna 2007. godine.

Na današnjoj raspravi svjedokinja je rekla da ne poznaje optuženika. Rekla je da je sa suprugom ostala u Tenji. Došla su dva milicajca, pretražili su kuću. Našli su hrvatsku zastavu. Odveli su supruga. Negdje 15 do 20 dana nakon toga došao je Vukašinović i rekao da će ga izbaviti iz zatvora. Suprug je pretučen, nikada nije želio pričati što mu se dogodilo u zatvoru. Za Uskrs 1992. godine svjedokinja i njezin suprug morali su otići iz Tenje. Prevezeni su do Poljoprivrednog fakulteta gdje su prešli na hrvatsku stranu. Suprug je u međuvremenu umro. Nije bio u HV niti u MUP-u RH.

Svjedok oštećenik Stevica Bartolović

Svjedok je ostao je kod iskaza iz istrage od 25. rujna 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekao da ne poznaje optuženika. Živio je na Orlovnjaku. Dana 5. listopada 1991. godine svjedok i njegov otac bili su na Orlovnjaku. Svjedok se sakrio. Otac je bio u kući kad su došle srpske snage. Pozivali su ljude da izidu iz kuća. Svjedok je vidio videosnimku Televizije Novi Sad, vidio je mrtvo tijelo oca i drugih osoba.

3. lipnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka
--

Svjedokinja Marta Miterko

Svjedokinja je ostala je kod iskaza iz istrage od 22. listopada 2007. godine.

U istrazi je rekla da su jednom prilikom Kata Bilandžija i Blanka Pavlović krišom kroz prozor snimile dvorište u kojemu su bili zatočeni civili. Dvorište je čuvao stražar. Kata Bilandžija i Blanka Pavlović iznijele su film iz Tenje i razvile fotografije. Na fotografijama se nalazi Marija Cerenko. Svjedokinja nema saznanja što je bilo sa Marijom Cerenko i braćom Valentić. Dana 10. srpnja 1991. godine u njenu kuću su došli Branko Grković i Rade Podbradac. Branko Grković se osobno predstavio, a ime druge osobe (Rade Podbradac) joj je rekla Katica Cerenko. Rečene osobe su iz kuće odnijele telefonske aparate i zabranile im da se udaljavaju iz kuće.

Svjedokinja Katarina Cerenko

Svjedokinja je ostala kod iskaza iz istrage od 12. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekla da je živjela sama u Tenji i da se bojala. Preko dana je odlazila susjedi i prijateljici Marti Miterko. Kod Marte su stanovale Kata Bilandžija i Blanka Pavlović.

Nakon ubojstva Josipa Reihl-Kira u kuću Marte Miterko je došlo više osoba obučenih u maskirne odore, naoružanih kalašnjikovima. Među tim osobama bili su Boško Ugrica, Rade Podbradac i Branko Grković. U kuću su došli preskočivši ogradu, ulazna kapija je bila zaključana. Po ponašanju Branka Grkovića moglo se zaključiti da je on tu bio glavni. Izvršili su pretragu kuće, tražili su radiostanicu i oružje. Prije odlaska naložio im je da ne smiju izlaziti iz kuće. Nakon toga došao je Milojko Savković i tražio da dolaze k njemu raditi. Sve četiri su radile u njegovoj kući. U kući Milojka Savkovića kuhala je sada pok. Marika Getler. U tu kuću svakodnevno su dolazili ljudi u vojnim odorama.

Kuća Marte Miterko nalazi se u susjedstvu kinodvorane u Tenji. Nisu znale da je u to vrijeme u kino dvorani bio zatvor. Iznadile su se kad su, krišom gledajući kroz žaluzine, u smjeru kina, vidjele Mariju Cerenko, Ivana i Vladimira Valentića i Josipa Prodanovića. Noću, iz smjera kinodvorane, svjedokinja je čula krikove i zapomaganje. Dok je radila u kući Milojka Savkovića vidjela je da u zatvoru, u kinodvorani, nema Marije Cerenko. Pitala je Milojka gdje je Marija. Milojko Savković joj je rekao da je „imala dugi jezik“. Milojko je rekao da je zatvorenike iz zatvora odvezao neki Ljubo, zet učitelja Zvonarića, u plavom kombiju.

Svjedokinja i osobe sa kojima je živjela u kući Marte Miterko razmijenjene su dana 6. rujna 1991. godine. Razmjenu je organizirao Željko Ražnatović Arkan.

Svjedok Ilija Tintor

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 3. svibnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je 1991. godine bio pripadnik TO u Silašu. Kao pripadnik TO je „dolazio na straže“. U ljeto 1991. godine čuo je da su u Silaš kamionom dovezeni zarobljenici. Došao je do mjesne škole u kojoj je bio smješten štab TO. Vidio je jedan kamion marke «Zastava», narančastožute cerade. Pogledao je u tovarni prostor kamiona u kojemu je vidio petoro – sedmoro osoba. Nije ih brojao, niti «zagledao», jer je «iz kamiona jako zaudaralo na mokraću i fekalije». Prepoznao je osobu koja je u Tenji prije rata bila poštar. Tu je bila i punica Macakanjina sina. Ljudi u kamionu su molili da im se da vode. Svjedok je našao jednu praznu bocu, natočio vodu i sakrio je ispod jakne. Kad se približio kamionu jedan od dobrovoljaca s Ozrena je odmah repetirao pušku i zaprijetio mu da se ne približava kamionu. Iz zgrade škole izišli su Milan Macakanja, Božo Vidaković i Branislav Knežević. Svjedok poznaje svu trojicu iz Tenje. Branislav Knežević je prije rata radio u poduzeću «LIO» u Osijeku, vozio je «taj kamion marke «Zastava», koji je početkom rata ostao kod njega. Sva trojica su bili naoružani automatskim puškama. Macakanja i Vidaković su u rukama držali puške, a Knežević je pušku držao u kabini kamiona. Kad su se njih trojica vratila u školu, u jednom trenutku iz kamiona je iskočio čovjek koga svjedok zna kao poštara iz Tenje. Jovo i Živko su uhitili toga čovjeka, ruke mu vezali žicom, i «ubacili» ga u kamion. Prije toga tukli su ga nogama po cijelom tijelu. Svjedok je nakon toga otišao kući. Poslije je čuo da je kamion sa zarobljenicima, kad je pao mrak, odvezen prvo

do jedne šume u blizini nogometnog igrališta, a nakon toga u smjeru Bobote. Po Silašu se pričalo da su zarobljenici iz kamiona ubijeni.

U ljeto 1991. godine svjedok je sa Pilipom Dragičevićem, Milanom i Simom Penićem, te Slavkom Manojlovićem, dobio zapovijed da u Čelijama pokopaju sve ljudske i životinjske leševe.

Svjedok Denis Miljević ostao je kod iskaza iz istrage od 26. rujna 2007. godine.

Svjedok Bogdan Uglica ostao je kod iskaza iz istrage od 26. rujna 2007. godine.

Svjedok Đoko Bekić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 13. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je bio pripadnik TO čiji zapovjednik je bio Jovan Rebrača. Kao pripadnik TO iz radnog voda je prebačen na čuvanje straže kod kinodvorane u Tenji. Na stražu kod kinodvorane ga je rasporedio Slobodan Javor koji je bio „glavni“ za njegovu ulicu. Uz svjedoka, na straži kod kino dvorane, iz njegove ulice, su bili svjedokov brat Simo Bekić, Branko Golubovac, Čedo Vukašinić, Željko Brnjevarac i Branko Rebrača. Svjedok je stražu kod kinodvorane držao nekoliko dana.

Dok je držao stražu vidio je da se među zatočenicima nalaze braća Valentić, braćni par Penić, Marija Cerenko, Ana Horvat i Katica Kiš.

Nakon toga svjedok je bio prebačen na utovar pšenice. Prolazeći pored kinodvorane vidio je da se tamo okupio veći broj pripadnika tadašnje milicije, ali nije znao što se događa. Vidio je tamo kombi. Sutradan je čuo da su svi ljudi koji su bili u zatvoru u kinodvorani nekuda odvedeni. Svjedok ih nikad više nije vidio. Nema spoznaja o sudbini tih ljudi.

Do kinodvorane, u zgradi Dječjeg vrtića, bila je smještena milicija čiji zapovjednik je bio Branko Grković. Svjedok se ne sjeća svih pripadnika milicije, sjeća se Boška Surle, Save iz Tenje koji je bio zadužen za ispitivanje.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je, za vrijeme dok je bio na straži kod kino dvorane, vidio da u zatvor ulazi «Gurgula» koji je privodio zatočeničke u zatvor. Ne zna kojoj formaciji je pripadao Gurgula.

Svjedok je na straži nosio civilnu odjeću i pušku «papovku». Na stražu ga je u vrijeme inkriminiranog zbivanja rasporedio Slobodan Javor, a kasnije je komandir straže bio Slavko Suša. Stražari su stajali pored ulaznih vrata kino sale. Svjedok je držao stražu od 7. do 13. srpnja 1991. godine, svaki drugi dan. Njegova dužnost kao stražara bila je da pušta zatvorenike na WC, da im daje hranu.

Svjedoku nije poznato da je ijedna od osoba koje je naveo, a bila je zatočena u zatvoru u kinodvorani, preživjela.

Dok je bio na straži u zatvor su ulazili neki pripadnici milicije, ako je trebalo vršiti ispitivanje. Dok je držao stražu nije vidio da je u zatvor ušao opt. Boško Surla.

U veljači 1992. godine je vidio u jednom kanalu tijela mrtvih osoba. Kopao je jamu u Čelijama gdje je zakopano četvoro – petoro tijela. Od supruge je čuo za ubojstva. Razgovarao je sa pukovnikom Ivanom Grujićem, pokazao je mjesto u Čelijama gdje je bilo zakopano četvoro – petoro tijela. No, utvrđeno je da tijela nisu bila na tom mjestu, da ih je netko naknadno prenio u sekundarnu grobnicu. Svjedok sumnja da je to učinio Božo Vidaković.

Svjedok je čuo za ubojstvo Steve Bačića, vidio je njegovo mrtvo tijelo.

Svjedoku je predočena fotografija br. 58 na kojoj je prepoznao svoga brata Simu Bekića, te zatočenicu po prezimenu Cerenko.

Svjedok Slavko Suša

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 13. srpnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekao da je k njemu došao Slobodan Javor i rekao mu da mora stražariti 10-ak dana. Poslije mu je ponuđeno da napravi raspored straže, jer Slobodan Javor to ne zna. Stražu je formirala TO. Kada je svjedok preuzeo praviti raspored stražarske službe, stražarilo se i pred milicijom i pred kinodvoranom – zatvorom. Za stražu je rekao da je to bilo «kao portirska služba», da se sačuva škola, Dom zdravlja.

Čuo je da je u kinu bio zatvor. Rekao je da on nikada pred zatvorom nije držao stražu, niti je ulazio u kinodvoranu. Stražari nisu imali ikakve ovlasti nad zarobljenicima. Nije mu poznato tko je bio nadležan za zatočenike. Misli da niti stražaru koji je bio na straži to nije bilo poznato. Njemu nitko od stražara nije rekao da je netko ulazio u unutrašnjost zatvora.

Svjedok zna da su u miliciji radili Grković i Surla.

Svjedok Simo Bekić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 13. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je bio stražar u zatvoru koji se nalazio u kinodvorani. U zgradi Dječjeg vrtića bila je smještena milicija. Kad je on počeo stražariti u zatvoru još nije bilo ikoga. U njegovoj smjeni nitko nije doveden u zatvor, ali svjedok zna da je tamo bilo više osoba koje on nije poznao, osim Marije Cerenko.

Stražari nisu imali ikakve ovlasti nad zatočenicima. Zatočenici su bili u nadležnosti Milicije. «Zapovjednik Milicije bio je Branko Grković, a njegov zamjenik Boško Surla».

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da su stražari bili «nešto kao TO». Sa njim na straži kod zatvora u kinodvorani bili su Branko Rebrača, Željko Brnjevarac, Čedomir Vukašinić, Jovo Takač i svjedokov brat Đoko Bekić. Za vrijeme dok je stražario ispred zatvora u kinodvorani, uz Mariju Cerenko u zatvoru je bilo još četvoro – petoro osoba. Rekao je da je osoba nadimkom «Gurgula» bio pripadnik Milicije.

Svjedok je rekao da su u Tenji bila 3 zatvora. Zatvore su čuvali stražari. Stražarima je zapovijedi izdavao Slavko Suša.

Dok je svjedok bio na straži nije vidio opt. Boška Surlu.

Svjedoku je predočena fotografija br. 58 na kojoj je prepoznao sebe i Mariju Cerenko.

Svjedok Čedomir Vukašinić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 12. srpnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je bio pripadnik TO Tenja. Prvo je bio stražar u pričuvnom zatvoru koji je bio smješten u kući Steve Kukića. U toj kući, u podrumu, bile su zatvorene tri osobe: Mato, matičar iz Tenje, jedan muškarac krupnije građe i jedna žena. Nakon pet dana, koliko je zatvor bio u toj kući, troje zatočenika su odvezle svjedoku nepoznate osobe, kombijem. Nakon toga svjedok je prebačen u zatvor koji je bio smješten u kinodvorani. Pored kinodvorane bila je smještena Milicija u zgradi vrtića. Na stražu ih je postavljao Slavko Suša.

Stražari nisu imali ikakve ovlasti nad zatočenicima. Sve ovlasti imala je tadašnja Milicija čiji zapovjednik je bio Branko Grković. Osim Grkovića, svjedok je, među pripadnicima milicije, uočio Miroslava Momčilovića, Boška Surlu, Bogdana Ugriću, Branka Stjepanovića, Radu Podbarca, Borka Golubovca.

Među zatočenicima u zatvoru u kinodvorani sjeća se Mate Božičevića, jedne starije i jedne mlađe žene koja je u zatvoru bila samo nekoliko sati.

Na današnjoj raspravi je rekao da mu nije poznato u kojoj formaciji je bio Čedo «Pjevač». Rekao je da su stražari stajali oko zatvora, nisu ulazili u unutrašnjost zatvora. Nije vidio da je u blizinu zatvora dolazio Jovan Rebrača. Raspored straže pravio je Slavko Suša. Rekao je da su milicajci puštali zatvorenike na WC, otključavali su i zaključavali zatvor, a stražari su stajali vani.

Opt. Boška Surlu nije vidio u zatvoru, niti mu je optuženik izdavao ikakve zapovijedi.

Svjedok Nikola Mijatović ostao je kod iskaza iz istrage od 22. listopada 2007. godine.

Svjedok Lazar Radišić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 27. travnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je bio pripadnik TO Tenja. Zbog nesposobnosti za vojnu službu bio je raspoređen u vozni park. U krugu voznog parka od više ljudi je čuo da je uhićen Đuro Kiš, da ga dovodi Božo Vidaković, zvani «Božo ustaša», ili «Zlatni zub». Đuro Kiš je bio gol do pojasa, imao je ruke vezane bodljikavom žicom. Uz Božu Vidakovića bila je još jedna muška osoba, koja je imala pištolj. Dok su prolazili više osoba je «dobacivalo» Boži: «Kud ćeš s njim, kud ga vodiš». Božo je odgovorio: «Idem da mu presudim». Otišli su 100 – 150 m dalje, ušli u prostor između tadašnje ambulante i kinosale. Svjedok nema saznanja što se tamo događalo. Dva dana kasnije, šef voznog parka Nikola Bročić zapovjedio je svjedoku da sa Milanom Macakanjom, koji je radio u voznom parku, pokupi mrtvo tijelo Đure Kiša i osobe prezimenom Golek. Macakanja je dovezao kombi, zajedno su u kombi unijeli tijelo Đure Kiša i Goleka. Tijela su odvezli u dvorište majke Đure Kiša.

Svjedok je rekao da je 15 – 20 dana nakon opisanog događaja ponovo bio u krugu voznog parka koji se nalazio u blizini štaba TO. Došao je opt. Milan Macakanja kamionom marke «Zastava», s kabinom crvene boje i žutom ceradom. Kamion je parkirao ispred ondašnje zgrade Milicije. Svjedok ne zna o čemu je Macakanja razgovarao sa tamošnjim milicajcima, od kojih se sjeća Boška Surlu i Pere zvanog «Cino», za koga misli da se preziva Gajdašević. Zna «da su ti milicajci ubrzo iz jedne prostorije ispred kinodvorane, gdje su tri do četiri dana boravili zatočenici, doveli stariji bračni par Penić, imena im se ne sjeća, zatim osobu koju zna po nadimku «Medo poštar», Anu Horvat i mladića sa Orlovnjaka, te su ih počeli utjerivati u kamion». Milan Macakanja je postavio stolicu iza zadnjeg dijela kamiona na koju su se te osobe penjale i potom ulazile u kamion. Tom prilikom Milan Macakanja je te osobe tukao policijskim pendrekom. Svjedok je prigovorio Macakanji zbog takva ponašanja, no, Macakanja mu je zaprijetio da će i njega ubiti ako ga bude ometao. Na pitanje, kamo vodi ljude, Macakanja je odgovorio da to svjedoka nije briga. Svjedok se sjeća da je Macakanja udario Anu Horvat više puta pendrekom po leđima i stražnjici, te joj je rekao da će joj on presuditi što je njegov sin oženio njezinu kćerku. Nakon toga Macakanja se s kamionom udaljio u smjeru centra sela, potom je skrenuo lijevo u smjeru Silaša.

Nakon nekoliko dana u isti prostor kinodvorane dovedeni su još neki ljudi. Svjedok se sjeća da su među njima bili bračni par Vuko, iz Tenje. Uz njih, u kinodvoranu je dovedeno još dvoje – troje osoba. Svjedok je bio zadužen donositi im hranu. Te su osobe bile razmijenjene u Zagrebačkoj ulici za nekog Arkanovog čovjeka.

Svjedok je rekao da je nakon zarobljavanja Đuro Kiš odveden u komandu TO, gdje je zapovjednik bio Jovan Rebrača koji se u isto vrijeme tamo nalazio. Iz prostorije komande TO Đuru Kiša je izveo Božo Vidaković koji je prisutnima rekao da Kiša vodi da mu presudi. Tu je bilo najmanje desetak osoba. Svjedok je rekao da je znao da će Božo Vidaković ubiti Đuru Kiša, jer mu je od ranije bilo poznato da je Božo Vidaković bio od komande TO i zapovjednika Jovana Rebrače zadužen za likvidaciju Hrvata u Tenji. Vozni park je bio smješten u neposrednoj blizini komande TO i svjedok je dobivao «puno informacija što se događa na sastancima kod njih, pa je tako čuo i ovu informaciju». Svjedok je čuo da je Božo Vidaković likvidirao bračni par Knežević, Andriju Gotovca i druge osobe.

Svjedok Lazar Varvalac ostao je kod iskaza iz istrage od 26. travnja 2007. godine.

Svjedok Željko Brnjevarac

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 9. svibnja 2007. godine.

Pred istražnim sucem je rekao da je bio pripadnik TO, da je raspoređen kao stražar na osiguranju zatvora koji se prvih desetak dana nalazio u ul. Branka Radičevića, u kući Steve Kukića. Nakon toga, zatvor je premješten u kinodvoranu u Tenji.

U neposrednoj blizini kino dvorane bila je stanica Milicije. Zapovjednik milicije bio je Branko Grković. Po onome što je svjedok čuo, zamjenik Branka Grkovića bio je Boško Surla. Svjedok je vidio kada je u dvorištu zatvora ubijen Mato Nađ od strane tadašnjih djelatnika stanice Milicije, ali nije mogao vidjeti tko ga je ubio.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da nije bio nazočan toga dana kada su u zatvor dovedene osobe koje su bile zatočene.

Svjedok Branko Rebrača

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 9. svibnja 2007. godine.

U istrazi je rekao da je u kritično vrijeme bio pripadnik TO, raspoređen kao stražar u zatvoru u blizini kojega je bila i stanica Milicije. Bio je nazočan kada je ubijen Mato Nađ. Mato Nađ je bio zajedno sa Franjom Bertanjoli i Andrijom Mudrim, u zatvoru. U srpnju 1991. godine oko 2.00 sata Mato Nađ je lupao na vrata i tražio da ide obaviti malu nuždu. Vrata ćelije zatvora mu je otvorio djelatnik Milicije zvani «Mika Čedo Pjevač» koji je u ruci držao policijsku palicu. Kad se Mato Nađ počeo vraćati prema vratima zatvora uočio je «Miku Čedu Pjevača» s palicom, te je od straha počeo bježati. Tada su nazočni pripadnici Milicije, koji su stajali ispred stanice, zapucali u njegovu smjeru. Mato Nađ je na mjestu ubijen. Svjedok se sjeća da su kritične zgode nazočni bili sljedeći pripadnici Milicije: Miroslav Momčilović, Darko Radivoj, zvani »Gurgula«, Aco Bukvić, te veći broj djelatnika Milicije koje svjedok nije poznavao, a došli su kao pojačanje iz Borova.

Pripadnik Milicije bio je i Boško Surla, zapovjednik je bio Branko Grković. U sastavu tadašnje Milicije bili su, uglavnom, stanovnici Tenje koji su i ranije bili pripadnici bivše Milicije u Osijeku. Pripadnici TO bili su raspoređeni kao čuvari oko zatvora, nisu imali ikakve ovlasti u odnosu na zatvorenike. Rekao je da su zatvorenici bili u nadležnosti tadašnje Milicije.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je stražare na stražu rasporedila TO. Milicija je imala ovlasti za otvaranje zatvora. Obavještavali su Miliciju kad se nešto dogodi. Svjedok je rekao da nije bio nazočan kad su dovodili zatvorenike. Dok je on bio na straži u zatvor nitko nije ulazio. Nije ulazila niti Milicija. Svjedoku nisu poznate ovlasti Milicije. Svjedok ne zna kojoj je formaciji pripadao Mika Pjevač, vidio ga je da se «mota okolo», vidio ga je u dvorištu Milicije.

Svjedok Božo Čalić ostao je kod iskaza iz istrage od 4. prosinca 2007. godine.

Svjedok Pajo Bugarski

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 4. prosinca 2007. godine.

Na današnjoj raspravi svjedok je rekao da je bio mrtvozornik na području mjesta Tenja i Silaš od 1984. godine do kraja 1991. godine. Rekao je da je mrtvo tijelo Đure Kiša nađeno kod kino dvorane «Partizan» u Tenji. Jovan Rebrača je pozvao svjedoka da utvrdi smrt. Svjedoku nije poznato koju funkciju i dužnost je imao Jovan Rebrača. Svjedok je osobno, iz ureda Jovana Rebrače, zvao telefonom dežurnog istražnog suca Okružnog suda u Osijeku, Mladena Filipovića, i izvijestio ga da u Tenji ima 4 trupla Đure Kiša, Goleka, Veselka Momčilovića i Ranka. Navedene osobe su poginule 7. srpnja 1991. godine, svjedok ih je pregledao 8. srpnja 1991. godine. Dežurni istražni sudac je rekao da

je uz njega nazočan i sudac Radoslav Arambašić, predsjednik Istražnog centra Okružnog suda u Osijeku. Sudac Mladen Filipović mu je tada rekao da ga tijela Mate Kiša i Goleka zanimaju, da ih dobavi u Osijek, a tijela Veselka Momčilovića i Ranka ga ne interesiraju. Nakon toga su telefonske linije bile prekinute.

Svjedok je svaku smrt prijavljivao nadležnom matičaru, o pregledu je sačinjavao zapisnike i skice. Matičar za neke osobe hrvatske nacionalnosti nije želio izvršiti evidenciju smrti.

Po riječima svjedoka opt. Boško Surla se, kada je «zapucalo» u Tenji, skrivao dva mjeseca, nikamo nije izlazio, jedno vrijeme je noćio kod svjedoka.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka predložio je da se neposredno sasluša svjedoke Jozu Kneževića i Miroslava Penića, svjedoka Dubravka Ćirakija, te da se ponovo sasluša svjedoka Slavka Sušu.

Branitelj se protivio dokaznim prijedlozima Zamjenika ŽDO-a iz Osijeka. Rekao je da je njegov branjenik u pritvoru već preko godinu dana. Predložio je ukidanje pritvora, jer smatra da ne postoje razlozi zbog kojih je pritvor određen i produživan.

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka ostao je kod prijedloga za produljenje pritvora, jer se u međuvremenu ništa nije promijenilo. Optuženiku se stavlja na teret da je kao supočinitelj odgovoran za smrt više osoba. To su teške okolnosti djela, stoga uvjeti za pritvor i dalje egzistiraju.

Vijeće je prihvatilo prijedloge Zamjenika ŽDO-a iz Osijeka, da se sasluša svjedoke: Jozu Kneževića, Miroslava Penića, Slavka Sušu i Dubravka Ćirakija. Odbilo je prijedlog branitelja da se ukine pritvor, te je pritvor protiv opt. Boška Surla produljen po zakonskoj osnovi iz čl. 102. st. 1. t. 4 ZKP-a.

18. lipnja 2008. godine - nastavak dokaznog postupka

Izvještaj : Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek.

Utvrđeno je da su raspravi pristupili svi pozvani, osim svjedoka Jozu Kneževića koji nije pronađen na adresi.

Svjedok - oštećenik Miroslav Penić

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 18. lipnja 2007. godine.

Na današnjoj raspravi je rekao, da mu je poznato da su mu roditelji bili u zatvoru u Tenji u kinodvorani, i vidio je fotografiju na kojoj se nalazi njegov otac u zatvoru u Tenji. Jedan od zatočenika, za kojeg ne zna kako se zove, mu je rekao da je vidio braću Valentić u zatvoru i da su bili pretučeni, no, nije znao tko ih je pretukao.

Svjedok Dubravko Ćiraki

Svjedok je rekao da je bio sudionik Domovinskog rata, te je 1991. godine bio u 3. aktivnoj brigadi, bio je na Orlovnjaku, no, ne i kada je ovaj pao. Franjo Ćiraki je njegov bratić koji je bio na Orlovnjaku, a kasnije je doveden u Tenje. O njemu mu je pričao Ivica Dujan, da ga je posjetio u zatvoru zajedno sa Brankom Stjepanovićem, i da su vidjeli da je pretučen, ali nije htio razgovarati o tome, niti je htio reći tko ga je tukao.

Optuženika Boška Surlu poznaje iz viđenja i o njemu ne zna ništa.

Svjedok Slavko Suša

Svjedok je ostao kod iskaza iz istrage od 13. srpnja 2007. godine.

Iskazao je, da je pravio raspored stražara po zapovijedi koju je dobio od Bročić Nikole, i da je to radio oko godinu dana, a nakon što je došao UNPROFOR bio je raspoređen na stražu. Bio je pripadnik TO i nije primao naredbe od tadašnjih milicajaca Branka Grkovića i optuženika Boška Surla. Stražari su čuvali objekte više kao portiri, a među njima i zatvor, nije mu poznato jesu li stražari imali ingerenciju da ulaze u zatvor. Stražario je pokraj osnovne škole, ali nije vidio da je itko ulazio, ili izlazio iz nje.

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka stavio je primjedbu na iskaz svjedoka Slavka Suše smatrajući ga neistinitim, jer umanjuje ulogu straže.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO-a iz Osijeka je predlaže i nadalje da se sasluša svjedoka Jozu Kneževića i obvezao se dostaviti njegovu adresu Sudu u roku od 3 dana, a ukoliko se svjedok ne pojavi, suglasan je da se njegov iskaz pročita.

Branitelj je odluku prepustio Sudu.

Vijeće je prihvatilo prijedlog Zamjenika ŽDO-a iz Osijeka, te će saslušati svjedoka Jozu Kneževića.

18. lipnja 2008. godine - dokazni postupak, završni govori

Svjedok Jozo Knežević

Svjedok je ostao kod iskaza danog u istrazi dana 22. listopada 2007. godine, kada je rekao da je do pada Tenje živio sa roditeljima i bratom. Nakon pada Tenja u njihovu obiteljsku kuću je došao Božo Vidaković. Iz kuće je odnio bijelu tehniku. Prijetio je svjedokovu ocu da će ga odvesti u zatvor u Vukovar. Svjedokov otac je tučen u stanici milicije u Tenji, ali nije rekao svjedoku tko ga je tukao. Nakon par dana u kuću je ponovo došao Božo Vidaković i tjerao svjedoka u radni vod. U zgradi milicije svjedok je naišao na opt. Boška Surlu. Svjedoku nije poznata optuženikova funkcija. Optuženik je do rujna 1991. godine radio u radnom vodu. U njegovu kuću često je dolazio Božo Vidaković. Svjedok i njegov brat pobjegli su iz Tenje. Otac i majka su ostali, ubijeni su. Njihova tijela su ekshumirana.

Stranke i sudionici postupka nisu imali novih dokaznih prijedloga.

Optuženi Boško Surla

Optuženi je rekao da ostaje kod svog iskaza danog u istrazi dana 28. svibnja 2007. godine, 5. listopada 2007. godine i 16. studenoga 2007. godine. Rekao je da je do rata radio u Policiji u Osijeku, na poslovima općeg kriminaliteta. Nikada u životu nije počinio nikakvo kazneno djelo, kao što nije počinio ni kaznena djela koja mu se optužnicom stavljaju na teret.

Zatvori u Tenji bili su u nadležnosti TO. U razdoblju do studenoga 1991. godine milicija u Tenji nije imala svoj zatvor. Optuženik nikada nije stražario pred zatvorima, nije vidio pripadnike milicije da stražare. Za stražu su bili zaduženi pripadnici TO. Civile Peru Mandića, Josipa Medveda, Josipa i Evicu Penić, Josipa Prodanovića, Vladimira Valentića i Franju Burča, nije ukrcavao u kamion, nije

znao kada se to dogodilo, a niti tko je to učinio. Za vrijeme dok je bio u službi nije vidio da bi netko, u dvorištu milicije, tukao civile. Optuženiku nije poznato tko je bio nadležan za ispitivanje zatvorenika. Prema njegovim saznanjima milicija nije imala ovlasti ispitivati zatvorenike. Optuženik nikada nije ispitivao zatvorenike. Ne poznaje Matu Krajinu. Pripadnicima TO nikada nije izdao niti jednu zapovijed. Poznaje Lazara Radišića, ali kategorički tvrdi da nije bio nazočan kada su Marija Cerenko i ostali zatočeni civili predani Milanu Macakanji. Sa Medom Poštarom je bio dobar prijatelj i da ga je vidio zatočenog pokušao bi mu pomoći.

Predsjednik vijeća je objavio da je dokazni postupak završen.

Govori riječi stranaka i sudionika postupka

Zamjenik ŽDO iz Osijeka

Zastupnik optužnice je rekao da je Tužiteljstvo Sudu predočilo dokaze koji su se mogli prikupiti. Do direktnih priznanja počinitelja nije se došlo. Tijekom dokaznog postupka utvrđeno da je optuženik počinio kaznena djela koja mu se optužnicom stavljaju na teret. Obranu optuženika smatra neistinitom i smišljenom kako bi izbjegao kazneno pravnu odgovornost. Optuženik je mijenjao svoju obranu ovisno o činjenicama koje su utvrđivane tijekom istrage, nastojeći prikazati da pripadnici milicije nisu imali nadležnosti nad zatvorima u Tenji, odnosno da on nije imao ovlaštenja koja se optužnici navode. Zastupnik optužnice smatra da iz izvedenih materijalnih dokaza proizlazi suprotno od tvrdnje optuženika. Tužiteljstvo smatra da je dokazano i utvrđeno da je optuženik počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika. Zamjenik ŽDO predao je u spis svoju pisanu završnu riječ. Predložio je da se protiv optuženika produlji pritvor do pravomoćnosti presude, iz istih razloga zbog kojih je pritvor određen i produljivan.

Branitelj opt. Boška Surle

Branitelj smatra da nakon provedenog dokaznog postupka nije dokazano i utvrđeno da je njegov branjenik, opt. Boško Surla počinio kaznena djela koja mu se optužnicom stavljaju na teret. U postupku su utvrđene činjenice: u kritično vrijeme optuženik nije bio pomoćnik komandira milicije; zatvori u Tenji nisu bili u nadležnosti milicije iz Tenje; ratni zarobljenici nisu bili u nadležnosti milicije; milicija nije zarobila, dovela a niti čuvala civile; u Tenji je vlast obnašala TO. Smatra da se u radnjama njegova branjenika nisu ostvarila bitna obilježja kaznenih djela koja mu se optužnicom stavljaju na teret. Predlaže da Sud donese oslobađajuću presudu, te da se protiv njegova branjenika ukine pritvor, jer ne postoje razlozi temeljem kojih je isti određen i produljivan. Branitelj je predao u spis svoj pisanu završnu riječ.

Opt. Boško Surla prihvatio je završnu riječ svoga izabranog branitelja. Rekao je da kategorički tvrdi da nije počinio kaznena djela koja mu se optužnicom stavljaju na teret, da je nevin.

Predsjednik vijeća je objavio da je glavna rasprava završena.

04. srpnja 2008. godine - objava presude

Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Osijeku, dana 4. srpnja 2008. godine, objavilo je presudu br: Krz-4/08 kojom je opt. Boško Surla, oslobođen optužbe da bi počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH.